

РЕШЕНИЕ

№ 103

гр. София, 14.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО VII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николай Младенов

Членове: Веселина Ставрева
Теодора Анг. Карабашева

при участието на секретаря Красимира Й. Динева
като разгледа докладваното от Николай Младенов Въззивно наказателно дело от частен характер № 20221100604192 по описа за 2022 година

Производството е по чл. 313 и сл. НПК.

С присъда от 20.05.2022 год., постановена по НЧХД № 1311/2021 год. по описа Софийски районен съд, подсъдимият С. М. Ч. е признат за невиновен в извършването на престъпление по чл. 130, ал. 2 от НК, а именно на 03.08.2020 г., около 00:30 часа в гр. София, ж.к. „*****“, чрез притискане и блъскане с вратата на спалнята в областта на дясната ръка, десния хълбок и дясното коляно, левия лакът и задната лява повърхност на гръдния кош нанесъл на Г. С. П. лека телесна повреда, изразяваща се в кръвонасядане по задна лява повърхност на гръдния кош, оток на дясната длан, кръвонасядане на левия лакът, кръвонасядане на десния хълбок и дясното коляно, които причинили на П. болка и страдание.

Със същия акт СРС, на основание чл. 45, вр. чл. 52 от ЗЗД, е осъдил подсъдимия да заплати сума в размер на 500 лева на ЧТ Г. П. представляващи обезщетение за неимуществени вреди, които са пряка последица от деянието, прието от съда за граждански деликт.

На основание чл. 190, ал. 1 от НПК, СРС е осъдил ЧТ Г. П. да заплати разноски в размер на 282,50 /петстотин/ лева за разноски в хода на съдебното производство.

Недоволен от постановения първоинстанционен акт е останал частния тъжител, депозирал въззивна жалба и допълнение към същата чрез повереника си адв. Д. А..

Твърди се, че СРС е направил неправилен извод касателно субективната страна на престъплението по чл. 130, ал. 2 от НК. Релевират се доводи, че решаващият извод на първия съд досежно субективната страна на престъпление, който извод до голяма степен обосновал оправдаването на подсъдимата, почива на превратно тълкуване на събраните доказателства. В тази връзка се поддържа, че подсъдимият е осъществил три последователни удара на вратата, зад която се е намирала ЧТ П.. Това обстоятелство води адв. А. на извода, че под. Ч. е действал с ясните представи, че пострадалата се намира от другата страна на врата. В подкрепа на изводите си адв. А. изтъква и показанията на свидетелите В.И Г. Ч.и, които заявили „тате удари мама с вратата“.

ЧТ, чрез поверенка си е депозирала и допълнение към въззивната си жалба. В същото се правят възражения досежно осъществения от първия съд доказателствен анализ. В тази връзка се изтъква, че следствие на превратен доказателствен анализ СРС неправилно е изключил от доказателствата показанията на свидетелите В. Ч.а и В., от една страна, а от друга СРС се е доверил на показанията на свид. Г. Ч.. Касателно последния повереника изразява съмнение относно неговата безпристрастност, като подкрепя заявеното с обстоятелството, че Г. Ч. е съжителствал приоритетно с баща си – подс. Ч., което според адв. А., това е довело до възможност за емоционално влияние от страна на подсъдимия върху коментирувания свидетел.

В заключение ЧТ П., чрез повереника си, моли СГС да приеме, че първата инстанция е постановила акта си в нарушение на материалния и процесуалния закон. Иска се отмяна на атакувания съдебен акт и постановяване на нов, осъдителен такъв. Отправят се претенции и относно постановените от СРС неимуществени вреди, като се моли настоящата инстанция да определи същите в пълния размер предявен от ЧТ П..

Срещу жалбата и допълнението към същата не са постъпили писмени

възражения съответно от другата страна.

В съдебно заседание пред въззивния съд повереникът на частния тъжител – адв. А. поддържа жалбата на частния тъжител с доводите, изложени в нея. Излага аргументи досежно неправилността на правните изводи на първата инстанция във връзка със субективната страна на престъплението. Взема становище, че обжалваната присъда е неправилна и незаконосъобразна, поради което и следва да бъде отменена, а подсъдимият признат за виновен в осъществяване на престъпление по чл. 130, ал. 2 НК.

Частният тъжител П. изразява съгласието си със заявеното от повереника й.

Защитникът на подсъдимия, намира първоинстанционния съдебен акт за правилен, като моли СГС да го потвърди. Излага аргументи в насока, че първият съд е положил необходимите усилия за изясняване на обективната истина, като е изградил фактическа обстановка съответстваща на доказателствената съвкупност. Защитата счита, че в процесния случай категорично се е доказала липсата на умисъл от страна на подс. Ч., поради което и правилно е бил оправдан.

Подсъдимият се солидализира със заявеното от защитника му.

Софийският окръжен съд, след като провери изцяло правилността на обжалвания съдебен акт в пределите по чл. 314 НПК и във връзка с доводите на страните, приема за установено следното:

При съблюдаване на процесуалните правила за събиране и проверка на доказателствата в наказателното производство, първият съд е направил верни и обосновани от доказателствата по делото изводи по фактите, значими за правилното решаване на делото, като въззивната инстанция изцяло се съгласява с фактическите констатации на първия съд, което не налага подробното им преповтаряне.

От фактическа страна е установено следното:

Подсъдимият С. М. Ч., с ЕГН *****, е роден на ***** г. в град София, българин, български гражданин, със средно образование, неженен, неосъждан.

Частният тъжител Г. П. и подсъдимият С. Ч. живеели на семейни начала от 2010 г., като в резултат на общото си съжителство им се родили две деца

— В. Ч.а (родена на ***** г.) и Г. Ч. (роден на ***** г.). Семейството живеело на адрес в гр. София, кв. „***** *****4. След раждането на второто им дете отношенията помежду им охладнели, като в общуването помежду им имало напрежение и скандали.

През 2019 г., в декември месец, на подсъдимия бил нанесен побой от брата на тъжителката, като последица от който Ч. имал доста силни болки в кръста и се наложило той да бъде опериран. Поради тази причина, предвид крайно обтегнатите отношения, подсъдимият С. Ч. спял в спалнята на посоченото по-горе жилище, заедно със сина си Г., а майката — частната тъжителка Г. П. спяла в детската стая с дъщеря си В. Ч.а. Това бил моментът, в който сестрата на подсъдимия — свидетелката М. Ч.а разбрала, че в семейството има напрежение и постоянни скандали, като до този момент тя не могла да установи каквито и да било проблеми в семейството на брат си, защото не били показвани никакви признаци за това нито от децата, нито от родителите им. По-късно свидетелката М. Ч.а е била свидетел и на упражнявана физическа агресия от страна на частната тъжителка по отношение на С. Ч., като същата лично е възприемала тя да му удря шамар в лицето и да се държи агресивно не само спрямо него, но и срещу майка му, и срещу самата нея. В резултат на постоянно случващите се скандали между тъжителката и подсъдимия било образувано производство за защита от домашно насилие пред СРС, което приключило с отхвърляне на претенциите на П. като неоснователни.

По заведено дело за родителските права над децата СРС се произнесъл на първа инстанция с решение от 29.08.2021 г. по гр. дело № 70032/2019 г. на 139-и състав. Според това решение, родителските права над децата са предоставени на баща им С. Ч., като на майката е определен режим на лични отношения с тях и последната е осъдена да им заплаща издръжка. Към момента на произнасянето на този състав с присъдата, това решение не бе влязло в законна сила, но е допуснато предварително изпълнение на същото в частта за издръжката.

През деня на 01.08.2020 г., подсъдимият, заедно с двете си деца, сестра му и нейния съпруг били на вилата на последните в село Расник, обл. Перник. На следващия ден, 02.08.2020 г. децата трябвало да отидат на рожден ден на лице на име Б., като съпругът на сестрата на Ч. ги закарал до село Рударци,

където същият бил празнуван и където била майка им Г. П.. По-късно подсъдимият се прибрал в дома си, а сестра му със съпруга си — в техния дом в София. П. се прибрала с децата около 22:30 часа, когато вече Ч. бил в дома им.

След като П. и децата се прибрали в апартамента, Ч. и семейството вечеряли, децата се изкъпали и си легнали. След вечерята подсъдимият се опитал да включи телевизора в спалнята, където спял със сина си, но не успял, защото липсвал един от необходимите за това кабели. Той отишъл до детската стая, където била П. и я попитал дали знае нещо по въпроса, като ѝ заявил, че вероятно с любовника ѝ са пипали телевизора, докато го нямало. Дватама се скарали, след което П. искала да иде да види защо не работи телевизорът в стаята на подсъдимия. В коридора, който се намира между детската стая и спалнята, тя направила опит да блъсне с вратата на пералното помещение Ч., но той успял да избегне удар и влязъл в спалнята си, където вече синът му Г. си бил легнал. П. обаче не се отказала от намерението си да влезе в спалнята и тръгнала след подсъдимия, с ясното намерение да влезе в тази стая. Тогава Ч. опитал да затвори вратата (която се отваря навътре към самата стая) за да я спре и за да избегне по-голям конфликт с нея. Но не успял да затвори напълно вратата, защото П. блъскала по нея и много напористо бутала с ръцете и тялото си вратата, която Ч. затискал от вътрешната страна. П. успяла да промуши части от тялото си, тъй като настоявала да влезе в стаята, поради което успяла да промуши лявото си рамо и крака си, като същевременно викала и блъскала по вратата и с дясната си ръка.

Виждайки, че П. няма да се откаже да влезе, подсъдимият казал на сина си да снима какво се случва с мобилния му телефон, а щом П. чула това, тя престанала да бута вратата и отишла и си легнала при дъщеря си в детската стая. След това Ч. заключил вратата на спалнята от вътрешната страна и си легнал да спи при сина си.

В резултат на описаните по-горе действия, Ч.а получила травматични увреждания, като според заключението на изготвената СМЕ те имат характер на лека телесна повреда по смисъла на чл. 130, ал. 2 от НК и са ѝ причинили болка и страдание. От изслушаната експертиза се установява, че уврежданията, получени от П., са следните: кръвонасядане на гърба в ляво, оток по дланната повърхност на дясната ръка, в областта на проекцията на пета предкиткова

кост, кръвонасядане на левия лакът, кръвонасядане на дясната хълбочна област и кръвонасядане по вътрешната повърхност на дясното коляно.

Изложената фактическа обстановка се подкрепя изцяло от доказателствените материали, събрани по делото. Първоинстанционният съд, в съответствие с изискванията на чл. 305, ал. 3 НПК, е посочил доказателствените източници, обосновали неговите фактически констатации, вярно и в съответствие на правилата на формалната логика е интерпретирал тяхното съдържание, без да допуска извращаването им, като въззивната инстанция изцяло споделя доказателствения анализ, направен от първия съд и затова не се налага да го преповтаря.

Фактическите констатации и изводи на първия съд убедително са аргументирани и почиват на детайлен и прецизен анализ на събраните доказателствени източници, който по същество дава достатъчно изчерпателен отговор на всички възражения относно доказаността на повдигнатото с тѣжбата обвинение, предявени от ЧТ с въззивната жалба и допълнението към нея, с които въззивният съд се солидаризира и не се налага да преповтаря.

Напълно акуратни са изводите на първия съд досежно кредитирането на показанията на свидетеля Г. Ч.. Действително същият се явява единствен свидетел-очевидец на процесните събития, поради което и заявеното от него се явява и пряко, и първично доказателство. Това, обаче, не винаги означава, че свидетелските показания следва да бъдат кредитирани безкритично. Същите следва да се съпоставят както със заявеното от останалите свидетели, така и с останалата доказателствена съвкупност. В конкретния казус, именно след самостоятелен и задълбочен анализ на информацията, доставена посредством свидетелските показания на Г. Ч. съдът намира, че същата намира потвърждение в заявеното от В. Ч.а, в изготвената и приета от първия съд СМЕ, както и с останалите доказателства по делото. Свидетелят излага детайлна информация касатетелно случилото се на 01.08.2020 г., както и за отношенията между родителите му, предхождащи инкриминираното деяние. Настоящата инстанция намира, че СРС е провел разпита на свидетеля в съответствие с правилата на НПК, като по време на разпита в процеса е участвало и вещо лице – психолог, поради което и не са налице пречки обсъжданото гласно доказателствено средство да бъде кредитирано. Обсъжданите гласни доказателствени средства се отличават с вътрешна

безпротиворечивост, последователност и неизменност на възпроизвежданите твърдения за фактически обстоятелства относими към предмета на доказване. Ето защо, съдът прие показанията на Г. Ч. за правдиви и обективни, поради което и достоверни, доказателствените източници. Тук е мястото, настоящата инстанция да отговори на възраженията на адв. А. касателно това гласно доказателствено средство. В тази връзка, съдът намира за несъстоятелни аргументите на повереника, че обсъжданият свидетел е бил повлиян от подсъдимия, респ. не се явява безпристрастен свидетел. Независимо от възрастта на обсъждания свидетел, възпроизведеното от него напълно кореспондира с доказателствената маса, налична в настоящето дело.

Механизмът, разяснен от Г. Ч. се потвърждава напълно и от заключението на експерта, изготвил СМЕ. Вещото лице в разпита си пред първия съд заявява, че в конкретния казус се касае за постоянна промяна в позицията на тялото на пострадалата. Същевременно свид. Г. Ч. заявява „мама искаше да влезе много и много буташе врата“. СГС не намира основания да изключи изготвеното експертно заключение, като го намира за обосновано и мотивирано, счита същото за компетентно изготвено въз основа на научен подход, отговарящо в пълнота на поставените задачи, поради което и го кредитира.

На следващо място, твърдяното от свид. Г. Ч. в голямата си част кореспондира със заявеното от свид. В. Ч.а. Обсъжданите двама участници в процеса са брат и сестра – деца на подсъдимия и частния тъжител. И двамата са се намирали в жилището в инкриминирания момент, като пълна видимост е имал свидетелят Г. Ч., който се е намирал в стаята при баща си към момента на деянието. Свидетелката Ч.а не се явява очевидец на деянието, въпреки това, обаче същата заявява, че в инкриминираната вечер са се връщали от село Рударци, че баща ѝ и майка ѝ са се скарали във връзка с кабел за телевизор, както и че ЧТ П. на следващия ден е имала синини по тялото. Заявеното от свидетелката П. в тази си част се явява напълно достоверен източник на относима към делото информация, поради което и СГС счита, че първият съд правилно е кредитирал показанията ѝ.

В останалите си части, в които свидетелката заявява, че П. не е проявила агресия, че агресия е била налична единствено от страна на подсъдимия, както и че ЧТ е опитала да попречи на затварянето на врата с крак между нея

и касата, не отговарят на доказателствената съвкупност по делото. Нещо повече, цитираната свидетелка и не е ставала пряк свидетел на такива обстоятелства, тъй като в инкриминирания период същата се е намирала в леглото си, т.е. не е имала видимост, нито е възприемала елементи от инкриминираното деяние. Ето защо, СГС, подобно на предходната инстанция, счита че в изброените части показанията на свидетелката В. Ч.а не се явяват достоверен източник на информация, поради което и не ги изключи от доказателствената съвкупност

Настоящата инстанция намира за акуратни изводите на СРС и касателно свидетелските показания на М. Ч.а, която е сестра на подсъдимия Ч.. Действително последната би могла да представлява лице, заинтересовано до известна степен от крайния изход на делото. В конкретния казус, обаче, заявеното от свидетелката напълно кореспондира с доказателства, на които съдът е дал вяра, поради което и не са налице основания за изключването на обсъжданите гласни доказателствени средства от доказателствата по делото. Същите са безпротиворечиви, логични и кореспондиращи с останалия доказателствен материал.

Резонен е изводът на първия съд и касателно свидетеля М. В.. Последната е класен ръководител на свидетеля В. Ч.а и възпроизвежда факти и обстоятелства станали и достояние посредством разговори с споменатата свидетелка, както и с майка ѝ – ЧТ П.. Възпроизведената от В. информация обаче, не се потвърждава от останалите кредитирани от съда доказателства, поради което и правилно СРС не се е доверил на информация възпроизведена посредством разпита ѝ.

Не се нуждаят от ревизия и изводите на първия съд относно пълната кредитируемост на заключението по изготвената и приета СМЕ. От същата се установява, че травмите, констатирани върху частната тъжителка са ѝ причинили болка и страдание. Вещото лице е стигнало до извода, че телесната повреда на ЧТ П. действително би могла да е причинена по начин и със средства сходни на описаните в частната тъжба. Обсъжданото експертно заключение напълно кореспондира със заявеното от свид. Г. Ч., а също и е изготвено от вещо лице, имащо нужните компетенции да проведе такова изследване. Ето защо, СГС, подобно на първата инстанция, кредитира заключението по изготвената СМЕ, като го намира за обосновано и

мотивирано, счита същото за компетентно изготвено въз основа на научен подход, отговарящ в пълнота на поставените задачи.

Настоящият съдебен състав кредитира и останалите писмени доказателства напълно, като намира за правилно и законосъобразно използването им от първия съд при изграждането на фактическите му и правни изводи, в качеството им на допълващи и изясняващи установената по делото фактическа обстановка.

Съобразявайки така събраните по делото доказателства настоящата инстанция счита, че районният съд правилно е достигнал до своите правни изводи относно приложението на материалния закон.

Горната фактическа обстановка и изложеното във връзка с установяването ѝ налагат правния извод, че подс. С. Ч. не е осъществил субективна страна деянието по чл. 130, ал. 2 от НК.

При така установеното от фактическа страна се налага извода, че подсъдимият С. М. Ч., чрез притискане и блъскане с вратата на спалнята в областта на дясната ръка, десния хълбок и дясното коляно, левия лакът и задната лява повърхност на гръдния кош причинил на Г. С. П. лека телесна повреда, изразяваща се в кръвонасядане по задна лява повърхност на гръдния кош, оток на дясната длан, кръвонасядане на левия лакът, кръвонасядане на десния хълбок и дясното коляно, които причинили на П. болка и страдание. Травматичното увреждане съставлява причиняване на болка и страдание без разстройство на здравето - лека телесна повреда по смисъла на чл. 130, ал. 2 НК.

Изпълнителното деяние е осъществено като подсъдимият е притискал врата, зад която се е намирал в опит да не допуска влизането на частната тъжителка в същото помещение.

Причиненото телесно увреждане е довело болка и страдание за пострадалата, без да е налице разстройство на здравето, като покрива обективните признаци на лека телесна повреда по смисъла на чл. 130, ал. 2 НК.

Напълно обосновано първостепенният съд е приел, че от обективна страна на Г. П. са причинени травматични увреждания, имащи характера на лека телесна повреда по смисъла на чл. 130, ал. 2 НК. Налице е причинно-следствена връзка между установената телесна повреда и действията на

подсъдимото лице, който факт категорично се установява както от изготвената СМЕ, така и от показанията на разпитаните свидетели.

Относно изводът на съда за несъставомерност на деянието от към субективната му страна, не се доказва подсъдимият да е искал или допускар настъпването на процесния престъпен резултат. Напротив, анализирайки всички обективни признаци, съдът намира, че подсъдимият е осъществил вмененото му деяние по непредпазливост при форма на вина - небрежност. С. Ч. е действала в опит да не допуска влизането на частната тъжителка в стаята, в която се намира, като е бил мотивиран от желанието си да не допуска ескалиране на разразилия се семеен конфликт. Подсъдимият, обаче, не е имал изискуемата видимост, за да изгради представа за точната позиционираност на съпругата му (същата се е намирала зад непрозрачна врата). По делото не се установи подс. Ч. да е искал и допускар настъпването на обществено опасните последици. Допълнителен аргумент в тази насока съдът съзира и в показанията на свид. Г. Ч., който заявява, че майка му се е опитвала да блъска врата, а не баща му. В този смисъл първоинстанционният съд е изложил мотиви за невъзможността подсъдимият да носи отговорност за причинена лека телесна повреда по непредпазливост. Наказателният кодекс не криминализира причиняването на лека телесна повреда по непредпазливост. Няма доказателства, подс. Ч., с някакви свои действия, да е целял да причини телесна повреда на Г. П.. Няма доказателства, че чрез свои действия е целял въобще настъпване на евентуален престъпен резултат някому. С други думи, изводът на първоинстанционния съд, че не са установени безсъмнени доказателства, подсъдимият да е извършил деяние с цел, или допускаяки да се причини лека телесна повреда на ЧТ, е обоснован и законосъобразен. Именно поради всичко гореизложено, наказателната отговорност на подс. Ч. не може да бъде ангажирана за извършеното от него деяние, което макар и да има противоправен резултат и да са настъпили обществено опасни последици, има характера единствено на деликт и отговорността на подсъдимият може да се търси единствено на тази плоскост. Предвид изложеното се налага извод за липса на състав на престъпление по НК, поради което изводът за оправдаването на подсъдимия С. Ч. и по повдигнатото срещу него пред съд обвинение е правилно.

По отношение на гражданския иск:

На основание чл. 307 от НПК съдът следва да се произнесе по граждански иск и когато признае, че подсъдимият е невиновен.

За да се реализира деликтната отговорност съобразно разпоредбата на чл. 45 от ЗЗД в процесния казус следва да са налице следните обстоятелства: противоправно деяние, реално настъпила и претърпяна вреда, причинна връзка между настъпилата вреда и деянието, както и вина. Безспорно всички задължителни елементи от фактическия състав са налице, за да се приеме, че е извършена телесна повреда спрямо частния тъжител. По настоящето производство се установи, че деянието е осъществено от подсъдимият. Установи се и причинната връзка между инкриминираното деяние и вредите, причинени на частния тъжител П.. С оглед на което са налице всички предпоставки, въз основа на които да възникне отговорността по чл. 45 от ЗЗД.

Съдът приема, че с действията си С. Ч. действително не е целял да засегне телесната неприкосновеност на ЧТ П., но въпреки това е налице деликтният резултат. В тази връзка същият не е предвиждал, но е бил длъжен да предвиди настъпването на обществено опасните последици, т.е. че чрез последователните удари върху вратата на спалнята е възможно да нарани ЧТ П., която се е намирала от другата страна.

С оглед на което подсъдимият не е действал при форма на вина пряк умисъл, но с поведението си е осъществила неправомерното деяние при небрежност.

Съгласно чл. 88 от НПК гражданския иск в съдебното производство се разглежда по правилата на този кодекс, а доколкото в него няма съответни правила, се прилага ГПК. Механизмът, посредством който се определя обезщетението за неимуществени вреди е установен в чл. 52 от ЗЗД, където законодателят е извел, че съдът ги определя по справедливост. В този смисъл въззивният съд намира, че размерът на обезщетението за причинените неимуществени вреди на частния тъжител следва да бъде уважен частично в размер от 500 лева. В тази връзка правилно първия съд е взел предвид и обстоятелството, че пострадалата до известна степен е спомогнала за причиняването на установените ѝ травми. Това е така, тъй като по делото категорично се установи, че Г. П. е правила опити да влезе в стаята, в която се е намирал подсъдимия, въпреки проявеното от негова страна нежелание.

Налице са и доказателства за наличието на агресия от страна на ЧТ П. по време на инкриминираните събития. Предвид гореизложеното, настоящият съдебен състав, счита, че размерът на обезщетението, определен от първия съд е съобразен с обстоятелствата, приети за доказани с делото, като се явява справедлив.

По изложените съображения и на основание чл. 334, т. 6, вр. чл. 338 НПК обжалваната присъда следва да се потвърди изцяло, а предявената жалба се явява неоснователна.

В пределите на извършената въззивна проверка не се установяват основания за изменение или отмяна на обжалвания съдебен акт.

Воден от горното и на основание чл. 334, т. 6, вр. чл. 338 НПК
Софийският Градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло присъдата, постановена н.ч.х.д. № 1311/2021 г. по описа Софийски районен съд.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____